

Predikan i Abrahamsbergskyrkan den 18 november 2007

Sönd f domssöndagen. Vaksamhet och väntan. Luk 12:35-40

Två bilder ser jag framför mig: Den ena kan låna ord från evangelietexten: ”då kommer Människosonen”. På den här första bilden ser jag en ljus gestalt som tyngdlöst närmar sig jorden. Ansiktet på gestalten har drag av de Jesusbilder jag vuxit upp med. Den här hämtad ur Gustav Dorés bibel från 1860-talet. Bilden berättar om den stora tidens slut, när den här världen får en annan gestalt, en ny himmel och en ny jord.

Den andra bilden är nutida. Det är bilden av en kista, vackert dekorerad, ofta med stor kärlek. Någon har andats sitt sista andetag – kanske var det en människa mätt på liv och år. Kanske var det någon som ur vårt perspektiv fick alldeles för få år på sig att leva sitt människoliv. En bild av den lilla tidens slut.

Den stora tidens slut. Den lilla tidens slut. De stora perspektiven. De nära personliga perspektiven. Båda fungerar som väckarklocka, som uppmaning till omvändelse. Insikten om att jordens tid är ändlig är mycket påtaglig. Det behöver man inte tro på Jesu återkomst för att ana. *Skapelsefeber*, det är temat för *Kyrkornas globala vecka* som börjar idag. Insikten att min

egen död kan vara nära förestående ger också ljus över vårt nu – ingen av oss har ju egentligen garantin att vi lever imorgon.

Låt oss ta ett steg tillbaka till Lukas kapitel 12. Dagens text föregås av Jesusord som varnar för att fastna i det materiella. Jesus berättar en liknelse om en rik man som bygger en ännu större lada för att få plats med all säd och sedan kunna slå sig till ro. Men vad hjälper det om livet tar slut i natt. Jesus varnar för att sätta sin tillit till alla prylarna. Det är inte där trygghet eller mening finns, inte ens i att köpa extra försäkringar till varenda ny elektronisk apparat. Istället säger han: *Gör er inga bekymmer. Där er skatt är, där kommer också ert hjärta att vara.*

Efter dagens predikotext kommer ytterligare en liknelse som handlar om att vaggas in i en annan falsk säkerhet – nämligen i föreställningen, eller kanske förträngningen, att tidens slut aldrig kommer. Då kan jag passa på att utnyttja situationen – i liknelsen handlar det om att slå sina underlydande, äta och dricka själv och samtidigt utnyttja andra. Utmaningen inför tidens begränsning blir: Hur lever vi så att vi inte utnyttjar andra?

Så dagens text – om Herren som är på bröllop och tjänarna som väntar hemma, beredda för att ta emot och direkt kunna gå i tjänst. Texten speglar ett samhälle som är annorlunda än vårt. Det bygger inte på frihet, jämlikhet

och syskonskap. Det bygger på relationen mellan en herre och en tjänare, en patron och en slav. Den förutsätter ett ömsesidigt ansvarstagande – Patron ska ta väl vård om de underlydande och se till att de får vad de behöver – de underlydande ska göra sitt arbete efter bästa förmåga. För tjänarna handlar det om att vara beredda till tjänst.

Fäst upp era kläder – så att ni inte snubblar snärjs av de långa mantlarna. Av sammanhang och slutet på texten förstår vi att det handlar om tjänandet i Guds rike, det rike som Jesus proklamerar med ord och handling.

Utmaningen är: Var beredd att tjäna! Håll lamporna brinnande – Beredskap kräver ljus. Ljus som arbetsbelysning men också ljus som lyser in överallt. Klarhet över sammanhang, våga se och våga tala om det som är. Saliga är de tjänare som Herren finner beredda när han kommer – oavsett tid. Men inte går jag och tänker på jämt att Jesus ska komma tillbaka, sa någon i veckan. Nej, det hör nog inte till vardagstänket för den genomsnittskristne. Det tror jag vi ska vara tacksamma för. Men ibland behövs det – för beredskap och den ljusa klarheten över livet.

De första kristna väntade ivrigt. Det märker vi framför allt i de brev som Paulus skrev och som vi har i vårt Nya testamente. De skrevs före evangelierna. I Paulus tidiga brev kan vi se spår av att han med sina medkristna trodde att Jesus skulle komma inom ramen för deras egen livstid.

Men det blev bekymmersamt ju längre tiden gick och ju fler som dog. I det första brevet till församlingen i Korint för Paulus ett längre resonemang om hur det ska gå med deras kroppar och vad som händer med de döda. Rätt snart efter det blev de kristna tvungna att skifta perspektiv – den stora tidens slut dröjer.

Genom den kristna historien har tankarna kommit tillbaka. Olika grupper – oftast i kyrkornas periferi, eller med rätt egen teologi, har räknat och räknat för att hitta årtal att se fram emot. Nu senast var det milliennieskiftet som stod i fokus och häromdagen hörde jag att 2012 är ett aktuellt årtal, fast kanske mer bland grupper inom New Age.

Olika kristna traditioner betonar Jesu återkomst olika mycket. Vi i den materiellt säkra västvärlden är kanske lite för trygga – det är först när katastrofen inträffar som tankar om den stora tidens slut och den lilla, blir mångas tankar. Men vissheten om att Jesus på något sätt kommer att bli tydlig i världen igen – den står stadig i den kristna tron – lika stadigt som att vi inte alls kan veta hur och när det ska ske.

De tecken eller händelser som påminner om detta stora tror jag framför allt ska få oss att ta vara på det som är, på nu och här, de människor jag möter idag. Det är inte ämnat att väcka rädsla – utan ett allvar som gör livet till en ännu större gåva. Att bara leva i en framtid som ännu inte finns

blir en flykt. Att vila i tron att Guds kärlek till slut ska genomsyra världen och göra slut på ondska och elände – det är ett hopp som bär. Men det är inte hoppfullt att vilja kontrollera en framtid som är Guds. Det är rädsla.

Guds rike är inom er, säger Jesus. Guds rike är här och nu. Att leva med kläderna uppfästa och lamporna tända det är att ha beredskap att ta emot nuet som kommer till oss. För det är här och nu som Jesus möter. Ibland är närvaron som starkast i mötet med en medmänniska (jag skulle kunna ge flera såna exempel bara från den här veckan och det som hänt inom den här kyrkans väggar – men det låter sig inte göras från en predikstol). Ibland är Kristi närvaro som tydligast när människor får kraft att kämpa mot orättvisor, för sin medmänniska, särskilt den som är utsatt.

Det texten handlar om är att vara beredd att tjäna – inte att vara beredd att vara särskilt utvald eller privilegierad, som tanken ofta blir i de rörelser som fastnar i längtan efter Jesu återkomst. T o m lärjungarna missförstod, när de bråkade om de bästa platserna i himmelriket.

I Jesu liknelser finns nästan alltid något som är riktigt udda, som vill få oss att vrida huvudet ett varv till, reagera. Tyvärr försvinner de knorrarna för oss ibland eftersom vi inte förstår det sammanhang där orden först uttalas.

Det mest udda som jag hittat i den här texten är Herrens beteende efter hemkomsten. Så gör inte en vanlig patron, möjligen en gång om året vid tjänarnas julfest. Visst – patron ska vara god, men var och en har sin plats och patron ska inte tjäna. Men den här Herren knyter själv upp sina kläder och bjuder tjänarna till fest och passar upp. Det är udda! Men det är så Jesus kommer till oss. Det är så han visar vad himmelriket handlar om: fest, generositet, omsorg.

Jesu kommer för att tjäna, för att ge sitt liv – vi påminns ständigt om det i nattvardens gåvor. För dig utgiven – för dig utgjuten. Så är också vi kallade i hans efterföljd att bryta de mönster som hindrar Guds rike att växa fram i världen. Det gör vi inte med övermakt utan med tjänande. Och det börjar som ett pyttelitet senapskorn.

Därför är vi i Jesu efterföljd kallade att:

Leva med osäkerheten inför tidens slut – både den stora tiden och den lilla tiden som är just din. Den osäkerheten gör oss ödmjuka och beredda att tjäna och dela, hitta just din och min kallelse och leva öppet och generöst.

Därför är vi i Jesu efterföljd kallade att:

Leva med tryggheten – vi vilar i Guds hand - även när vi inga garantier har, när prylarna och försäkringarna inte längre ger någon mening – eller som profeten Jesaja sa: *Himlen skall lösas upp som rök, jorden slitas ut som en*

*klädnad och dess invånare dö somflugor. Men min hjälp
varar i evighet, min rättfärdighet går aldrig om intet.*

Låt oss be:

Tack Gud att du möter oss med en kärlek som övervinner
rädsla. Tack att du möter både när den stora tiden tar slut –
och den lilla. Amen

Var inte rädd – sång ur Himlen och jorden sjuder, s 102.

Därefter gemensam läsning av dagens Psaltartext: 139:1-
18.